

Rovdyr

I

TUAMOTUØERNE, 2. MAJ

Der var en plet på solen. Det var sådan, det hele begyndte.

Tiden begyndte der. I det øjeblik.

I lang tid havde den ikke eksisteret. Ikke rigtigt. Det her var et sted, hvor tiden ikke længere fandtes. Hun havde måske kunnet tælle rynker i øjenkrogene, hvis der havde været et spejl, som ikke bevægede sig. Men havet var aldrig helt stille, og det eneste, som var forbudt på øen, var spejle.

Eller forbudt var de vel egentlig ikke. Snarere uønskede. Og det, der var uønsket, forsvandt. Så meget kunne hun gøre for ham. Så meget skyldte hun ham.

Det var et sted, hvor man nemt kom til at gå hinanden på nerverne. Hvad de da også havde gjort, mange gange, men ikke længere. Ikke efter at de blev helt alene. Nu var de virkelig hinandens liv.

Siden afsaltningsanlægget begyndte at fungere, var de desuden selvforsynende. Teiki kom stadigt sjældnere i udliggerekanoen og aldrig mere med livsvigtige forsyninger. I starten havde der været hektisk aktivitet på øen, fuld gang i alt muligt byggeri, og Teiki havde leveret solceller, elektronik, kabler, solcreme, skulpturmateriale, værktøj, dykkerudstyr, bønnevis af solcreme, fiskeredskaber – og kød.

Som hun dog havde savnet kød. De fik ret hurtigt gang i det lille kyllingeopdræt, men okse-, svine- og kalvekød var stadig en mangelvare, og femoghalvfems procent af kosten bestod af fisk.

Kød var stort set det eneste, Teiki stadig leverede. Kød og vin, i-landsoverflod. Nu kom han cirka hver fjortende dag,

eller måske gik der lidt længere imellem, hun vidste det ikke rigtig, tiden eksisterede jo ikke. Kødet kunne holde sig et par uger i den lille fryser; hun kunne ikke lade være med at undre sig over, at varme kunne forvandles til kulde. Eller hvordan det nu ellers gik til, når solcellerne drev fryseren.

Solcellerne var godt skjult under en slags camouflagenet, som var spændt ud mellem kokospalmerne og haven. Der var ikke så meget, der ville gro i den magre, sandede jord, men det, der havde held til at slå rod, blev ikke bare desto større, men groede året rundt. Der var appelsin- og brødfrugttræer, yams, taro og bananpalmer, og det var faktisk lykkedes hende at fremdrive en tomatplante. En italiensk blommetomat. Hun passede den med største omhu. Den var det barn, hun aldrig ville få. *Pomodoro*.

Bortset fra det stod den på fisk. Fisk, fisk, fisk. Fisk hun ikke kendte navnet på, ikke på nogen af sine sprog. Fisk i alle regnbuens farver. Fisk, der så ud, som om de var fisket op af et mareridt.

Idet hun kikkede ned på fiskerbåden – primitiv, men dog så robust, så funktionel trods det tydeligvis hjemmesnedkerede ydre – tænkte hun, at det var *køddag* i dag. De skulle have kød til aften. Der var vel nok tilbage i fryseren?

Hvor længe siden var det, Teiki havde været der? Vinen var det for længst slut med, den eneste alkoholiske drik, der var tilbage, var den afskyelige palmevin, som han med møje og besvær aftvang palmerne. Nej, hun trængte til lidt rigtig vin nu. Europæisk. Helst italiensk. *Barolo*. Og kød. Kalv. *Vitello*.

Teiki, hvor er du?

Vinen blev leveret i kartoner, kødet var indpakket i plastic, og det var de der spande også. Spandene med madding. Engang havde hun set ham åbne en spand. Det evige fiskeri krævede naturligvis masser af madding, læssevis af agn, men behøvede det at sejle i blod? Det skvulpede altid i de der hvide spande, skvulpede mørkt, og dengang hun så ham åbne en, mindede indholdet hende om de blodige indvolde fra et pattedyr.

Det lignede mere noget til at fange store rovdyr med end fisk. Men det virkede jo tydeligvis, for hver gang han var ude i den primitive fiskerbåd, kom han hjem med fisk. Alt for mange fisk. Han hævdede kategorisk, at han kunne se forskel på de spiselige arter og de uspiselige, på de velmagende og de giftige, men når hun sad der på stranden og fileterede de ukendte fisk, tænkte hun altid på kuglefisk, tænkte på *fugu*, tænkte på nervegift tusind gange stærkere end cyanid, tænkte på tetrodotoksin.

Men det smagte altid godt, og da han faktisk en gang imellem fik en tunfisk med ind, erkendte hun, at den ulækre madding tjente et reelt formål. Men hun fattede ikke, hvordan han bar sig ad med at undgå hajerne.

Det var hajfarvand. Hver morgen sejlede han ud i en vakkelvorn, hjemmebygget båd af leddeløst palmetræ, balancerende med en spandfuld blod og indvolde, og ikke en eneste gang angreb hajerne ham. Det, der engang havde været et mysterium, var ganske enkelt blevet hverdag. Stillestående hverdag. En hverdag uden tid.

Et liv uden tid.

Indtil nu.

Hun sad nede ved vandkanten, i solstolen af drivtømmer, med tærne dyppet i vandet. Hun var i bikini, grundigt smurt ind, og så op på den evige solskive. Der var ikke en sky på himlen. Det var paradys. Men der var en plet på solen.

Det var sådan, det hele startede.

Hun kikkede på den mærkelige plet og tænkte på solformørkelser. Var der ikke forskellige slags solformørkelser? Også små?

En solplet?

Så stod han omme bag hende. Det var så længe siden, hun havde hørt den beherskede, men skarpe udgave af hans stemme, at hun øjeblikkelig adlød, da han sagde:

»*Rovdyr*. Nu.«

Hun kastede et hastigt blik over skulderen. I det sekund, kodeordet var om at trænge ind, så hun ham stå og spejle

op mod solen. I samme nu, hun så ham smile skævt og nikke bekræftende, kastede hun sig i det turkise hav.

Rovdyr, tænkte hun, mens hun svømmede ned mod dybere vand. Hun vidste stadig ikke, hvad det betød.

Koralrevet bredte sig ud foran hende, et grågrønt univers af sælsomme fingerstrukturer, nu og da gennemboret af farvestrålende fiskestimer, hvis zigzaggende bevægelsesmønster fulgte deres helt egne fysiske love.

Hun fandt hurtigt vej nede i revet. Det var i hvert fald, hvad hun troede. Midt i vrimlen af spraglede fiskestimer ledte hun langs kalkformationernes kanter. Den skulle være her. Grotten skulle virkelig være her. Hun havde snart ikke mere luft.

Nej, det passede ikke. Ved nærmere eftertanke måtte det være dybere nede. Hun så sig om. Vidste, at ilten rakte længere, end det føltes, at det mest var et psykisk spørgsmål. Beherskede sig. Tog det så roligt som muligt. Viftede stimen af muntre blå og gule småfisk til side og svømmede nedad.

Til sidst genkendte hun en bueformet koralstruktur. Nogle meter til venstre, så skulle hun være der. Hun gled forbi den store koral og skimtede ganske rigtigt grotteåbningens mørke lidt borte. Det var præcis sådan en hule, hun under en almindelig dykning ville have skyet som pesten. Men det her var ikke en almindelig dykning.

Da hun gled ind gennem grottens munding, var ilten næsten brugt op. Et svagt lys faldt ind på de to dykkerflasker, der var fæstnet til koralvæggen med metalbånd. De to dykermasker svajede langsomt i deres luftslanger, som mørk-sværtede søanemoner.

Hun trak hidsigt masken over ansigtet, åbnede den lidt forneden med blikket mod grottens loft og blæste luft ud i den gennem næsen. Masketømning, tænkte hun. Så klemte hun masken på plads, åbnede luftventilen og tog den første indånding.

Følelsen var guddommelig, hun blev formelig indblæst liv. Hun greb fat om lommelygten, som var sat fast bag på fla-

skeden med stærke magneter, rykkede den løs og lyste rundt i grotten. Lidt efter lidt fik hun normaliseret vejtrækningen.

Rovdyr, tænkte hun. Et kodeord for hastigt opbrud, det var alt. Hvad var det, han havde set?

Så kom eksplosionerne, helt uden varsel. Hele koralrevet rystede. To gange lige efter hinanden. Det klare, turkise vand var pludselig hverken klart eller turkist. Bundsedimentet hvirvlede op fra korallerne og gjorde vandet grumset, så hun dårligt nok kunne se grottens munding et par meter borte. Klaustrofobirante småfisk piskede desperat rundt om hende.

Hun blev siddende. Forsøgte at tage det helt iskoldt roligt. Ventede, til lyset fra lommelygten rakte længere end en halv meter. Sedimentet sank langsomt tilbage til havbunden, den turkise klarhed vendte tilbage. Nu kunne hun se grotteåbningen igen. Der var ikke længere nogen fisk i grotten, de havde fundet ud. Og nu kunne hun igen skelne dykkerflaskens luftmåler. Der var luft nok til mindst et par timer.

Hun ventede en stund endnu. Så afmonterede hun sin egen dykkerflaske og spændte den om kroppen. Hun tog den anden flaske med tilhørende dykkermaske af og tog et fast greb om den.

Rovdyr, tænkte hun, og en iskold bølge skyllede gennem hendes indre. En iskold bølge af angst.

Så begav hun sig af sted.

*

Rovdyr, tænkte han og spejdede op mod solskiven. Et kodeord for hastigt opbrud. Men ikke kun det.

Han vendte sig om mod strandkanten. Det eneste, der var tilbage efter hende, var et par rækker bobler. Det skulle nok gå.

Den del af det skulle nok gå.

Men så var der selvfølgelig også den her.

Han kikkede op på solskiven igen. Pletten på solen var blevet større. Han samlede sig, gjorde sig til en pilespids af

målrettethed indeni. Beredskab. Åndsnærværelse. Men ikke kun det. Han talte også. Han talte sekunder.

Jo, det måtte være den. *Rovdyret*. MQ-1 Predator.

Det måtte være den ældre model. Det velprøvede *rovdyr*. Ikke *manden med leen*, ikke MQ-9 Reaper. I så fald havde de været døde.

I samme sekund som pletten og solen skiltes, stod det klart, at det virkelig *var* rovdyret. Så var der i det mindste en lille chance. Det var den gamle model drone. Den gamle model RPA, *Remote Piloted Aircraft*. Bevæbnet med to missiler af helvedesild. AGM-114 Hellfire.

Han ventede. Pletten var ikke længere en plet, den begyndte at tage form. Flyform. Han ventede, til han var sikker på, at piloten på den anden side af jordkloden havde set ham. Det førerløse fly gav et lille ryk i luften. Det følte, som om det borede blikket i ham.

Så satte han af.

Han var barfodet i det koralhvide sand, men han løb så hurtigt, at de glødende sandkorn ikke havde en chance for at brænde ham. Han løb op mellem de to forladte bungalower, op mod hønsehuset. Han var ude i det fri. Han var fuldt synlig. Han kastede et blik over skulderen. Dronen var mærkbart større. Blev den ikke lidt for hurtigt større?

Han løb forbi hønsehuset og afsaltningsanlægget og nærmede sig palmerne og haven med solcellerne. Men drejede af i stedet for og styrtede hen mod krattet ind mod land. Over skulderen så han dronen ændre kurs. Den var meget tæt på nu. Han nåede hen til krattet. Fik et glimt af et par sammenkrummede skikkelser, der lå omme bag nogle store skruepalmer. I samme nu som han kastede sig ind i buskadset og lukkede hånden om en rebstump, der stak lodret op af sandet, drejede han hovedet, liggende på maven, og kikkede op mod himlen. Rovdyret var ekstremt tæt på nu. Dronen justerede retningen. Missilerne sad stadig langs kroppen.

To sekunder, tænkte han. Det digitale signal fra basen når dronen med to sekunders forsinkelse.

Så trak han i rebstumpen, vippede en tung lem op af sandet og rullede ned og ind. Lemmen hamrede i over hans hoved, og han nåede lige at holde hænderne for ørerne. I næste nu lød der to øredøvende eksplosioner, som slyngede ham forover i det underjordiske rum. En smule svagt solbelyst sand dryssede ind ved kanterne af den pansrede lem som en lysregn, det var alt.

Han kravlede gennem mørket hen til kontrollbordet, greb joysticken og fik dronen på skærmen, netop som den vendte i luften nogle hundred meter fra øen. Han låste søgeren på den og ignorerede bloddråberne, der plaskede ned på tastaturets »S«. Rovdyret nærmede sig igen. Han hørte dronen passere lige over hovedet og så den stryge forbi i lav højde, lige forbi kameraet i den højeste kokospalmes top. Da dronen vendte tilbage og kom mod ham igen, fløj den betydelig langsommere, ligesom spejdende. Den cirklede nogle gange over øen.

Så forsvandt rovdyyret. Åbenbart tilfreds.

Til sidst var dronen ikke andet end en plet på solen.

Den havde ladt helvedesilden bag sig.

Han spolede baglæns i filmen. Det stillestående kamera var rettet mod krattet. Intet bevægede sig. Bag et par store skruepalmer skimtede man noget, der kunne ligne et par skikkelser, som krøb sammen. Han skiftede kamera. Til det oven på hønsehuset. Det filmede de samme buske, men bagfra. Her kunne man tydeligt se, at begge skikkelserne var dukker.

Legemsstore dukker, der lå, som om de krøb sammen.

I samme sekund som han selv kom styrtende ind i billedet ovre fra haven, kom dronen også til syne øverst til venstre på skærmen. Da han så sig selv ligge dér bag krattet og vente i *to sekunder*, mens rovdyyret voksede sig større, var der to ting, som slog ham. For det første, at dukkerne faktisk så overbevisende ud. Og for det andet, at det meste stadig var der. Det meste inden i ham. At han var åndsnærværende nok til at vente disse to sekunder for at se, om missilerne ændrede retning, tydede på, at evnen var nøjagtig så intakt, som han faktisk havde håbet, at den ikke var. Det var et paradoks. For at

overleve havde han brug for al sin skarphed. Men for virkelig at *overleve* måtte han blive den kvit.

Netop som han på skærmen så sig selv gribe fat i rebstumpen, satte han filmen på pause. Han skiftede til en anden film. Han spolede hurtigt frem, indtil datoen forneden skiftede fra i forgårs til i går. Tidligt i går morges. Det var ikke, fordi han ligefrem havde glemt, om han havde foretaget opfyldningen eller ej, men det skulle alligevel kontrolleres. Solen var netop krøbet op over horisonten, da han dukkede frem på skærmen ovre fra haven. Han bar en hvid spand i hånden. Han gik rundt om krattet og hen til skruopalmerne. Han tog fat om halsen på den venstre af de liggende dukker og skruede hovedet af. Så vippede han låget af den hvide spand og hældte en levret rød væske ned i dukkens åbne hals. Han skruede hovedet på igen, satte den langhårede paryk på og gennemførte samme procedure med den højre dukke, den med den korthårede paryk.

Han kunne ikke lide at lyve for hende, men ingen havde gavn af, at hun gik rundt og bekymrede sig. Hun troede, at skulptur var hans hobby, og at der var fiskemadding i spanedene.

Han skiftede tilbage til den nye film. Den stod stadig på pause i det øjeblik, hvor han greb fat i rebstumpen i sandet. Han klikkede filmen i gang igen. Dér åbnede han panserlemmen og kastede sig ned i beskyttelsesrummet. Man så tydeligt to missiler blive affyret *næsten* mod det punkt, hvor han befandt sig to sekunder før. Hellfire.

De to missiler ramte dukkerne. Fuldræffere begge to. Dronen strøg videre forbi kameraet og forsvandt.

Han spolede tilbage og afspillede sekvensen i slowmotion. Nu kunne han følge de to Hellfires' bane lige ned i dukkerens brystkasser. Dukkerne sprængtes i stumper og stykker. To røde skyer stod kvalmende lydløst ud fra skruopalmerne og dannede to ægformede, røde områder på det koralhvide sand. Man kunne tydeligt skelne stumper af indvolde i det røde.

Rovdyret svingede rundt på himlen og vendte tilbage.

Granskede området. Konstaterede, at alt var, som det skulle være. Konstaterede, at missilerne havde ramt plet og dræbt to personer. Vendte tilbage til basen efter veludrettet hverv.

Han lukkede øjnene og gjorde hurtigt situationen op. Den eneste måde, de kunne nå ham på, ubemærket, var med en drone – og netop fra den side. Han havde forberedt sig på den mulighed, minutiøst. At de benyttede MQ-1 Predator i stedet for den mere moderne MQ-9 Reaper, tydede på, at deres ressourcer trods alt var begrænsede. Altså var det næppe forsvarret, altså var det muligt, at de *ikke* havde satellitovervågning på øen. Og at det ville tage dem lidt tid at nærstudere og detailanalysere optagelserne fra dronen.

Lige nu viste filmene vel, at han spænedes hen mod buskadsset for at gemme sig, og at hun allerede var der, håbløst sammenkrøbet bag en skruepalme. Og at de begge blev tilintetgjort.

Men sådan ville det sandsynligvis ikke blive ved med at se ud. Jo hurtigere de kom væk, des bedre.

Han betragtede beskyttelsesrummets indre. Alle Teikis natlige smugleverancer. Våbnene. Computerne. Alarmsystemerne. Han havde ikke længere brug for noget af det. Intet ville afsløre noget. I hvert fald ikke i den stand, det ville blive fundet i.

Alt, hvad han havde brug for, befandt sig et andet sted. I skyen. I cyberspace. Det eneste, han snuppede med sig, var to par svømmefødder, det ene store og det andet mindre, og et metaliseret tæppe. Han bøjede sig over tastaturet og så blodpletten på tasten »S« flyde ud mod sine nærmeste naboer, »W« og »X«. Han tog sig til ørerne. Det blødte ud af dem begge to. Han var usikker på, hvor meget han kunne høre. Og om blodet ville lokke hajer til. Han rev en klud i stykker og stoppede stumperne i ørerne, dem begge to, og så bøjede han sig atter over tastaturet. Han klikkede et digitalurs cifre frem, tastede indstillingen 10:00 og satte nedtællingen i gang. 09:59 nu.

Så svøbte han metaltæppet om sig, så det dækkede ham

helt, baksede panserlemmen op, smækkede den i efter sig og løb ned mod strandbredden på den anden side, i bugten. De første meter gav det en svuppende lyd under fødderne på ham af halvstørknet, brændt blod. Så var han nede ved vandet. Han tog det største par svømmefødder på, og metaltæppet måtte følge med ned i havet. Da han dukkede op igen, lå det og vuggede i overfladen et minuts tid, indtil det sank og forsvandt.

Han svømmede ned til den store, røde koral. Da han så hende vente der, mærkede han, at han smilede. Han rakte hende de små svømmefødder, tog imod dykkerflasken, spændte den på og foretog en masketømning, inden luften fra slangen udfriede hans brændende lunger. De så på hinanden gennem de to dykkermasker. Han nikkede og pegede, væk fra øen.

De svømmede og svømmede. Hurtigt. Indtil han kastede et blik på uret og standsede hende. Han pegede opad. De steg op til overfladen.

Der lå de og flød, med blikket på øen. Deres ø.

Så flammede den op. Bungalowerne, hønsehuset, haven, afsaltningsanlægget, kokospalmerne.

Hendes *pomodoro*.

En sælsomt klar ild fortærede det hele. Fuldkommen lyd-løst.

Hun så på ham og sagde:

»Hvem?«

Han rystede på hovedet.

»Jeg ved det ikke,« sagde han. »En ukendt.«

»Vi kan kalde ham X,« sagde hun.

Han smilede bistert og så hende dykke ned igen.

X, tænkte han.

Bare det.

X.

Så dykkede han efter hende.

De var det første par.

De første to mand frem for en enke.

Gustaf Horn

STOCKHOLM, 20. JULI

Man kunne tro, at de to udkanter af Stockholms to største øer, Södermalm og Kungsholmen, var sproghistorisk forbundne, ikke mindst fordi den vestligste del af Södermalm lige siden middelalderen er blevet kaldt Horn. Navnet sigter sandsynligvis til Södermalms spidse vestodde, som ganske enkelt ligner et horn. Da man midt i sekstenhundredtallet oprettede et toldsted der for at opkræve bytold, gav navnet Hornstull næsten sig selv. Mon det så ikke også var *et horn*, der havde givet navn til Hornsberg på Kungsholmen?

Overhovedet ikke, faktisk. Snarere *en* Horn, nærmere bestemt Gustaf Horn, den svenske hærs største feltherre i Trediveårskrigen. Samtidig med at Hornstull opstod, opstod Hornsberg også, men som et slot, eller rettere en *malmgård*, sekstenhundredtallets by-pendant til herregården.

Det var midt i stormagtstiden, dengang det lille land Sverige satte sig i hovedet, at det var en international stormagt, og Gustaf Horn havde ikke alene været helten i slaget ved Breitenfeld, som vendte Trediveårskrigen til protestanternes fordel, men også med i Lützen, hvor kong Gustaf II Adolf blev skudt og døde i tågen. Efter kongens død blev Horn øverstbefalende, men i slaget ved Nördlingen et par år senere blev han taget til fange og sad otte år i krigsfangenskab nede på kontinentet. Da han kom tilbage til Sverige, havde hans svigerfar, Axel Oxenstierna, de sidste ti år styret landet med jernhånd, men mens Gustaf Horn ledede krigen mod Danmark – »Horns krig«, som den kaldtes – blev tronfølgeren myndig. Tronfølgeren var noget så usædvanligt som en

kvinde, dronning Kristina, og hun ville markere sin entré ved at uddele statslig jord til sine yndlinge. Gustaf Horn fik en fed luns land længst ude på Kungsholmen. Der opførte han en elegant malmgård med Riddarhuset som model, med en fantastisk have. Godset fik navnet Hornsberg efter sin besidder.

Problemet var, at Horn havde en enorm masse ejendomme og desuden faldt død om, kort efter at Hornsberg stod færdig. Slottet forfaldt, haven blev forpagtet bort. Linné studerede artsrigdommen derude, Bellman skrev flere viser om Hornsberg, men malmgården blev aldrig sig selv igen. En tekstilfabrik, senere omdannet til sukkerraffinaderi, blev anlagt klos op af den, og sidst i attenhundretallet blev hele molevitten revet ned, måske ikke ligefrem for at skaffe lys og luft, men for at give plads til Stora Bryggeriet. Øl var blevet byboernes foretrukne drik, og der blev brygget imponerende mængder. Ølfremstillingen gav biprodukter som B-vitamin og enzymer. Det var starten på Hornsbergs forvandling til biotek-park.

Bioteknikken er stort set det eneste, der er tilbage, siden man for en halv snes år siden gik i gang med at renovere det temmelig forfaldne industriområde. I dag er Hornsberg en velpoleret bydel for de urbane mellemlag. Og i centrum står en række biotek-virksomheder.

En af dem er Bionovia AB. Derinde, i de næsten helt sommerømmede lokaler med udsigt direkte ud til Ulvsundasjön, sad der en ung mand i et mennesketomt computerrum. Der var kun ham og tyve computere. Denne unge mand, som ellers ikke udmærkede sig ved noget specielt, hed Gustaf Horn.

I mangel på arbejde var han gået på nettet for at læse om sin navnebroder fra sekstenhundretallet. Efter hvad han havde fundet ud af, var han overhovedet ikke i familie med feltherren. Da han søgte sommerferiejobbet, havde han været sikker på, at vitserne ville fyge om ham. Det mærkelige var, at ingen reagerede. Ingen af de midlertidige arbejdskammerater kendte det mindste til Gustaf Horn eller stormagtstiden. Og det var godt det samme. Så slap han for at høre dem ævle om det.

Men lige nu gad han ellers godt sludre lidt med hvem som helst, selv med afdelingschefen, der ikke havde villet snakke om andet end sin forestående golfrejse til Ibiza. Gustaf Horn anede ikke engang, at der var en golfbane på Ibiza. For ham var Ibiza intet andet end øen med suverænt flest kønssygdomme *per capita* i verden. Og dog, golf og kønssygdomme udelukkede vel sådan set ikke hinanden.

Kønssygdomme stod ikke øverst på dagsordenen i hans verden lige nu. Han var toogtyve år, havde sommerferie efter det første år på datalogi og var meget ensom. Sommerferiejobbet i Bionovias it-afdeling havde virket som et drømmejob og var det vel også i en vis henseende; det ville se vældig godt ud på hans CV. Men det var uendelig *kedeligt*. Han var muttersalene og havde intet som helst andet at lave end at »overvåge datatrafikken«, og instruktionerne i, hvordan han bar sig ad med det, havde været alt andet end udførlige. Det var nærmest op til ham selv at finde ud af det.

Bionovia AB var en temmelig ny virksomhed inden for biotek-området, som med rekordfart var vokset fra Kungsholmens lille kontorhotel til sit eget funklende hus ved Hornsbergs Strand. Firmaets speciale var analyser af, hvordan diverse molekyler og systemer i cellen interagerer, altså forskning i såvel små molekyler som proteiner, og det fremstillede blandt andet plasmabaserede proteinlægemidler. Så meget vidste Gustaf Horn, men når han sagde det til sig selv, lød det altid som noget, han havde lært udenad. I virkeligheden vidste han ikke, hvad det betød. Han var computernørd og stolt af det.

Det var højsommer i Stockholm. Han forsøgte at holde øjnene fra Mälarens glimtende vand og husbådene, der lå og vuggede i Pampas Marina, men nu var det også snart ved at være for røvkedeligt at læse om Hornsbergs fortid og sekstenhundredtalsnavnet Gustaf Horn og Bellmans digte. Han havde forsøgt at læse Horns datters dagbog – kendt som det svenske sekstenhundredtals vigtigste erindringsværk, med den storslåede titel *Beskrivning över min elända och mycket*

vederværtiga vandrings tid samt alle mina mycket stora olyckor och hjärtans stora sorger och vederværtighet som mig därunder hopetals har mött alltifrån min första barn-dom, och huru Gud alltid har hulpt mig med et gott tålmod igenom gå alla mine vederværtigheter – men til sidst blev han også træt af at læse Agneta Horn på nettet. Og computerspil kunne han ikke spille, det ville blive registreret.

Han betragtede skærmen og trak musen op og ned langs den kodificerede liste. Han havde allerede gennemgået den seneste uges datatrafik, og det var sandt at sige ikke, fordi der skete ret meget nyt. Det var sidst i juli, og aktiviteten inden for biotek-branchen på lavest tænkelige niveau. I mangel af bedre begyndte han at arbejde sig baglæns gennem det sidste halve års datatrafik. Det var bedøvende kedeligt. Han byttede til hver en tid gerne med en kønssygdom. På betingelse af, selvfølgelig, at han blev smittet med den på kødelig vis.

Der var groft sagt tale om en liste med poster. Hver post viste cyberinteraktivitet mellem Bionovia og omverdenen. Kolonner af bogstaver og tal røbede, hvilket fortrolighedsniveau den tilsluttede computer befandt sig på, hvilket så – både i realtid og bagefter – blev kontrolleret ud fra lister over certificerede og identificerede koder. Jo strengere fortrolighed, des kortere og mere gennemkontrolleret liste, og for at komme allerlængst ind – til det såkaldte *niveau otte*, hvor Bionovias allerhemmeligste forretningshemmeligheder gemte sig – krævedes der også en fuldstændig gennemkontrolleret søgevej. Allerede på niveau fem blev der blæst alarm ved mindste *mismatch*, og dér var der som regel tale om enkle former for trojanske heste og orme, men også på niveau seks og syv havde man fra tid til anden været ude for en logisk bombe og tilmed enkelte forsøg på at plante en keylogger. Ifølge afdelingschefen – Ibizagolfspilleren, hvis navn han måtte anstrenge sig for at huske – havde det alvorligste angreb været en ny type spyware, som for et halvt år siden havde været inde og snuse på niveau otte. Men da var hver eneste alarm i hele bygningen også gået, og indtrængerens var blevet identificeret som

en fjortenårig russisk hacker, der nu sad i ungdomsfængsel i Sterlitamak i Basjkirien.

Gustaf Horn koncentrerede sig nu om niveau otte. Listen var allerede tjekket mange gange og arkiveret. Der var ingen som helst tegn på, at der havde været andre end godkendte brugere ind på niveau otte. Han fulgte linjerne med de allerede gennemtærskede tal og bogstaver, han tjekkede hvert eneste lille tegn, og pludselig var det, som om det gav et sæt inden i ham.

Gustaf Horn havde været opslugt af computere, så længe han kunne huske. Han var en af de unge mænd – fortrinsvis mænd – som yderst sjældent i opvæksten havde været uden for en dør. I stedet for at lære at mestre sociale koder var han blevet ekspert i datakoder. Hans måde at håndtere disse koder på var mindst lige så subtil og nuanceret som andre menneskers evne til social interaktion. I sidste instans var det hele selvfølgelig logik – ren digital logik, ettaller og nuller, *on and off* – men det at opdage et *mønster* stod alligevel altid som en gåde for ham.

Det, han så på skærmen nu, var nemlig et *mønster*. Det var udelukkende den omstændighed, at han vidste, hvor svært han ville have ved at sætte ord på det, som fik ham til at tøve. Han ville ikke ringe, han havde en hel liste af grunde, som talte imod det. Men nu var han nok nødt til det. Det her mønster overskred grænsen for hans sociale fobi.

Gustaf Horn åbnede computerens Skype-vindue og tog en dyb indånding. Så ringede han.

Da diffuse bevægelser afløste det stiliserede stillbillede på skærmen, gik der forbløffende lang tid, før han så, hvad det var, afdelingschefen holdt i hånden. Det var et 4-jern.

Solen skinnede på det lysende grønne, kortklippede græs, og afdelingschefen tog solbrillerne af og stirrede forbløffet ind i mobilen.

»Horn?« sagde han med så fuldtonende skepsis, at det under normale omstændigheder ville have sparket benene totalt væk under Gustaf Horn. Tilintetgjort ham. Men der

var intet normalt ved hans ærinde. Ikke det mindste normalt. Gustaf Horn sagde, forbavsende uanstrengt:

»Hr. Jägerskiöld, kan vi tale uforstyrret?«

Det akut solbrændte ansigt missede et par gange med øjnene, inden der blev udvekslet et par engelsksprogede fraser uden for billedet, hvorefter det gav sig til at vippe voldsomt frem og tilbage. Til sidst kom det ind i skyggen, velsagtens af en palmelund.

»Horn, jeg vil sandelig håbe for dig, at det her er vigtigt,« hvæsede den læderagtigt solstegte mand, der bar navnet Jägerskiöld.

»Jeg er helt sikker på, at Bionovia har haft mindst tre data-indbrud inden for det sidste halve år,« sagde Gustaf Holm.

Jägerskiöld satte sig tydeligvis ned; synsvinklen sank en halv meter.

»Niveau?« spurgte han, men det lød ikke som et spørgsmål.

»Jeg ville ikke have ringet, hvis det ikke var niveau otte.«

»Og når du siger 'helt sikker', så mener du altså ...?«

»Helt.«

Jägerskiöld drejede telefonen væk fra sig selv, så Horn i fem sekunder ikke så andet end palmerødder, der bugtede sig om hinanden som slangerne i en ormegård. Så vendte afdelingschefen tilbage på skærmen og sagde:

»Det sidste halve år? Du må undskylde, hvis jeg er en anelse skeptisk. Hvordan kan det have passeret samtlige sikkerhedssystemer?«

»Forklædningen er meget snedig,« sagde Gustaf Horn. »Indtrængerer tager en tidligere besøgendes identitet. Det er først, når man følger søgevejen adskillige led bagud, der begynder at opstå diskrepanser. Og de danner et mønster.«

»Men ingen tegn på plantet spyware?«

»Nej, den slags skal programmerne nok tackle. Der er tilsyneladende tale om enkeltstående indbrud. Ind til de fortrolige informationer, downloade, logge ud igen. Hver gang under en halv time. Uden at vække opmærksomhed.«

Jägerskiöld nikkede. Han nikkede ganske længe, og så sagde han:

»Hvis vi skal forstyrre direktøren på Ornö, må du garantere mig, at du ikke tager fejl, Horn. *Garantere.*«

»Jeg er med,« sagde Gustaf og forstod, hvad det var, han var med på.

At være eller ikke at være.

Om han nogensinde igen ville kunne få arbejde inden for it-branchen.

»Og?«

»Jeg garanterer.«

»Hæng på.«

Gustaf Horn hang på. Den bratte stilhed udløste en pludseligt tilbagevendende usikkerhed. Havde han ikke handlet lovlig hurtigt? Burde han ikke have tjekket det et par gange mere? Skærmen flimrede, og så tårnede et ansigt mere sig op.

Gustaf havde aldrig før set Bionovias administrerende direktør, Hannes Grönlund. Hvad der slog ham, var, så ung han så ud. Hipsterskæg og en krøllet T-shirt, som forkyndte, at »My T-shirt is more ironic than yours«. Han sad med en neonblå drink på et baddæk, og i baggrunden sås en gigantisk, sort påhængsmotor på 350 heste.

»Nej, Peder,« sagde han og nippede til drinken. »Det var ikke det her, vi blev enige om.«

»*Force majeure,*« sagde Jägerskiöld fra vinduet ved siden af.

Hannes Grönlund stillede drinken fra sig og gjorde en affejende bevægelse med hånden, inden han forsvandt ud af billedet, og man kun så den lysende blå himmel. Så vendte han tilbage og sagde:

»Give it to me.«

»Mindst tre tidligere, uopdagede niveau otte-indbrud det seneste halve år.«

»Siger hvem?«

»Ferieafløseren,« sagde Peder Jägerskiöld.

»En ferieafløser i it-sikkerhedsafdelingen?«

»Ja. Han er med på linjen.«

Gustaf Horn så, hvordan øjnene i skærmens højre vindue rettede sig direkte mod hans egne.

»Gustaf Horn,« præsenterede han sig.

»Og hvad har du fundet?« smældede Hannes Grönlund.

»Indbrud, som sagt, snedigt maskerede.«

»Nogen tegn på hvorfra?«

»Nej, og jeg har aldrig set noget lignende. Pludselig så jeg bare mønsteret. Det er tre forskellige godkendte computere, der har været inde – almindelige, længere seancer på flere timer – men så følger der tre kortere. Tilsyneladende fra de samme computere. Og den ene af dem er ... ja, Deres.«

»Deres? Hvem 'deres'?«

»Din.«

»Min?«

»Den fjerde marts var computeren registreret som Hannes Grönlunds logget ind på niveau otte i to timer og fjorten minutter. Fire minutter senere loggede den samme computer ind igen, denne gang i toogtyve minutter. Som om du lige kom i tanker om, at du havde glemt et eller andet og ville gøre det færdig. Men nøjagtig samme forløb – ligeledes med fire minutters interval – ses ved to andre lejligheder.«

»Skal det forstås sådan,« sagde Hannes Grönlund, »at en eller anden stjæler identitet og indlogningsinfo fra den, der lige har været logget på?«

»Ja,« sagde Gustaf Horn. »Bortset fra, at det tilsyneladende snarere sker, *mens* den godkendte bruger er logget på. Man venter, til vedkommende logger ud, og så hugger man hans eller hendes identitet og logger ind igen. Fire minutter efter.«

»Jamen for helvede!« udbrød Grönlund. »Peder?«

I det venstre vindue rømmede sikkerhedschef Peder Jäger-skiöld sig. Stadig med den frie hånd på 4-jernet, nu med selve køllehovedet under hagen.

»Et mønster,« sagde han til sidst. »Fantastisk godt gået af Gustaf Horn, men nu bliver vi nødt til at tale om andre mønstre, Hannes.«

»Helt enig,« sagde Hannes Grönlund, »virkelig skarpt set af dig, Gustaf. Vi må tale videre inden længe. Men Gustaf, du må under ingen omstændigheder sige et ord om det her til en levende sjæl. Det håber jeg, du forstår.«

»Det forstår jeg,« sagde Gustaf Horn.

»Godt. Du hører snart fra os igen, angående hvordan vi kommer videre. Kobler du Gustaf af, Peder?«

»Skal ske,« sagde Jägerskiöld.

Billederne forsvandt fra begge vinduer og blev afløst af stiliserede geometriske figurer. Der burde også være blevet stille.

Men det blev der ikke. Jägerskiöld havde åbenbart ikke fået koblet ham helt af. Mens de første replikker lød, overvejede Gustaf Horn, om han selv burde slå lyden fra, af diskretionshensyn. Men han gjorde det ikke. Han lyttede videre.

»Og det her skal en ferieafløser altså opdage, Peder?« lød Hannes Grönlunds stemme.

»Meget uheldigt på ét niveau, naturligvis,« sagde Peder Jägerskiöld. »Men godt på et andet.«

»Godt?«

»Det kommer ikke videre. Hvis knægten dér nogensinde vil have arbejde 'inden for noget med it' igen, så holder han kæft. Det *har* han fattet.«

»Hvad fik de med sig?«

»Aner det ikke. Jeg skal omgående finde ud af det.«

»Efter golfrunden?«

»Naturligvis ikke. Jeg går straks ind på en sikker forbindelse.«

»Jeg vil vædde hvad som helst på, at det er kineserne,« sagde Grönlund.

»Formodentlig,« sagde Jägerskiöld. »Skal vi sige det halvtredsindstyvende forsøg? Det er vel aldrig Projekt Myo?«

»Det ligger på otteren, så risikoen er der. Du sagde, at du kunne beskytte det.«

»Jamen for fanden,« udbrød Jägerskiöld. »I må sikre det bedre. Splitte det op. Det *har* jeg jo prøvet at forklare.«

»Lige nu tilkommer det næppe dig at komme med bebrej-

delser, Peder. Det er *dit* sikkerhedssystem, der har svigtet. Det er *mit* projekt, der er blevet stjålet. Har du nogen som helst anelse om, hvad vi har investeret i Projekt Myo?«

»Jeg er godt klar over, hvad der er sket.«

»Så hvad er næste skridt?«

Sikkerhedschef Peder Jägerskiöld sukkede dybt. Så sagde han:

»Ja, hvis det er kineserne, så ved jeg ikke, hvor langt mine kontakter rækker.«

»Du mener vel ikke i ramme alvor, at vi skal gå til ...«

»Nej, nej, nej, for fanden. Så slemt er det ikke. Men ...«

»Men dem, vi har hyret, kan ikke garantere hundred procent for den del af verden.«

»Hvorfor betaler vi så til dem?«

»Fordi de er de bedste. Men kineserne ...«

»Politiet, altså?«

»Nej, jeg finder en løsning. Vi må ret hurtigt kunne finde ud af, om det er ... ja, forsvaret.«

»To dage, Peder. Ikke mere. Så går jeg til politiet.«

»Jeg hører, hvad du siger,« sagde Peder Jägerskiöld.

Så forsvandt begge vinduer fra skærmen i Hornsberg. Gustaf Horn betragtede den tomme skærm. Han betragtede den længe, inden han så op. Blikket søgte ud over Ulvsundasjön, og pludselig befandt han sig på Hornsbergs Slot. Dronningen havde netop skænket ham jorden, han havde ansat den velrenommerede arkitekt Jean de la Vallée til at opføre en kopi af Riddarhuset på det vestlige Kungsholmen, og han sad allerøverst på slottet og så ud over de glimtende bølger. Et meget kort øjeblik var han Stockholms hersker.

Hornsberg tilhører mig, tænkte Gustaf Horn.

Og vendte sig atter mod computerskærmen.